

ЗАВРЪЩАНЕТО

Светослав Диамандиев

Когато гърдите ми се напълниха с аромата на наскоро окосена трева, бях завършил едно уморително и унижаващо автобусно пътуване в края на работния ми ден. Възстановявайки приличния си вид и душевно равновесие, аз ругаех в ума си с последните сили на непонятно озлобление събратята ми наоколо и се възмущавах на способността им тъй пълно и безрезервно да се отдават на своите малки радости и скърби. С тези мисли бързах да се измъкна от хаоса на тълпата и се добера до малката тиха уличка, водеща ме грижовно към дома.

Още няколко крачки и шумът на тълпата ще утихне.

Внезапно някаква тревога заблъска сърцето ми. Беше се случило нещо, което обедини свидетелите в общия ритъм на чувството, предизвикано от тяхната съпричастност.

Тогава го видях. Той бягаше по тротоара на моята малка уличка към нас, към хората на булеварда. На гърба му се развяваше болничен халат, който някак неуместно игриво хвърляше сивото си петно върху белите престилки на двамата преследващи го санитарии.

Видял някъде далече пред себе си хората, преследваният се бе втурнал към тяхната човешка топлина и неговия вик – див и страстен, прониза уличната глъч. Това беше вопъл, то бе стон и зов за помощ. И над нас и в душите ни трептеше ужаса и надеждата.

- Хора, а, а!

Пред обърканата тълпа спря човек с бледо изпито лице и две очи, големи и пълни с доверие. Изпод сивото наметало бавно се протегнаха към човешката стена слабите му мургави ръце и над нас още веднъж се извиси голямото човешко страдание.

- Хора, а, а!

Очите му! Очите му бяха огромни с величието на немия си разказ и упоритостта на отстъпващата мъка. Изразът, станал кротък и благ, се покри с усмивка на доброта, а очевидната радост сякаш извика едно ново тържествуващо и възторжено.

- Хора, а, а!

Двете мургави ръце прегръщаха света. Очите блуждаеха овлажнели и галеха срамежливо хората. А той повтаряше вече по-тихо, по-морно, но все по-щастливо и гордо.

- Хора! Хора! Хора!

Лицето на беглеца се отпусна, устата все още изричаше безгласно магическата дума, очите се притвориха, увиснаха ръцете и той, човекът рухна на земята кротък и отново сам.

*

*

*

За множеството, оградило като стена на мълчанието малката купчина дрехи и плът, това беше края на някакъв душевно болен. А сведените ниско глави се сбогуваха с човека, който се беше завърнал при хората, за да се прости с тях.

